

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiribotosani@yahoo.com

izvorultamaduiribotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

14 MAI 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 20 (692) † ANUL XIV

CANONIZAREA SFINȚILOR PUTNENI

Mitropolitul Iacob Putneanul și Cuvioșii Sila, Paisie și Natan

În ședința din 6-7 iunie 2016, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât trecerea în rândul sfinților a Mitropolitului Iacob Putneanul al Moldovei, cu zi de prăznuire 15 mai, și a colaboratorilor săi, Cuvioșii Sila, Paisie și Natan, cu zi de prăznuire 16 mai.

Sfântul Ierarh Iacob Putneanul, Mitropolitul Moldovei, este un dar neprețuit pe care Dumnezeu l-a făcut poporului român și Bisericii Ortodoxe. Intrat în viața monahală de la 12 ani, a ajuns egumen al Mănăstirii Putna, Episcop de Rădăuți, Mitropolit al Moldovei (1750–1760) și a strălucit tuturor prin dragostea și jertfa pentru oameni, prin râvna pentru Hristos și Biserică, prin demnitate creștină și neînfricare întru apărarea adevărului și a binelui. Rugăciunile și activitățile sale au fost îndreptate în primul rând spre binele familiei, creșterea și educația copiilor și ajutorarea săracilor și a celor în nevoi. Este al doilea mare ctitor al Mănăstirii Putna și ctitor la mai multe biserici și mănăstiri. A tipărit primul Abecedar din Moldova (1755), s-a îngrijit de înființarea Spitalului „Sfântul Spiridon” din Iași (1757) și a primei școli rurale din Moldova, în satul Putna (1759). Împreună cu Sfântul Iacob, la Putna și la Sihăstria Putnei au viețuit Cuvioșii Sila, Paisie și Natan.

Cuviosul Sila s-a născut în anul 1697 și a intrat din copilărie în viața monahală. În jurul anului 1714, Cuviosul Sila a venit la Sihăstria Putnei. În 1753, Sfântul Iacob Putneanul l-a rânduit să poarte de grijă părinților sihaștri de aici, ascultare pe care a împlinit-o până în 1781. Simțind că se apropie de trecerea din această viață, s-a retras și a mai trăit în această lume doi ani, întru răbdarea neputințelor trupului și în rugăciune cu smerenie și cu mulțumire. În 23 aprilie 1783, Cuviosul Sila și-a dat sufletul în mâinile Mântuitorului Hristos, după o viață în care s-a străduit să Îl slujească întru totul.

Sfântul Paisie era ca un stâlp de foc, sprijinind pe toți cei din jur ca un povățuitor adevărat. El primise de la Hristos, Păstorul cel Bun, darul cel mare al înainte-vederii, care, adăugându-se la noianul de virtuți, l-a făcut să fie cunoscut și cinstit de către toți ca un adevărat păstor. În 16 decembrie 1784, Cuviosul Paisie s-a strămutat cu pace la cele veșnice.

Cuviosul Natan s-a născut în anul 1717, în zona Pașcanilor. A intrat în viața monahală la Mănăstirea Putna. Aici a fost rasforit cu numele Natanail, a fost hirotonit ieromonah și i s-a dat ascultarea de eclesiarh. Sf. Natan a arătat multă osârdie în cele două ascultări pe care le-a împlinit în viața monahală: cea de duhovnic și cea de copist de manuscrise și alcătuitoare de pomelnice. A trecut la Domnul în 26 decembrie 1784.

Sprijinindu-se unul pe altul, în rugăciune și în ascultare, lucrându-și fiecare talantul dat de Dumnezeu, Sfântul Mitropolit Iacob și Sfinții Cuvioși Sila, Paisie și Natan au reușit să scrie o pagină sfântă în istoria secolului al XVIII-lea din Moldova. Sub ascultarea Sfântului Iacob, colaboratori din toate cinurile bisericesti și straturile sociale au lucrat împreună spre binele comunității și spre mântuirea lor. Împreună-lucrarea lor reprezintă un model de comuniune între ierarh și monahi, între cler și popor, în ascultare și în dragoste, care a bineplăcut lui Dumnezeu.

Sfintele moaște

În data de 24 aprilie 1990, părinții Mănăstirii Putna au început refacerea schitului de la Sihăstria Putnei, după ce acesta fusese închis pentru mai bine de 200 de ani. În această zi au fost găsite sfintele moaște ale Cuvioșilor Sila, Paisie și Natan. Mai întâi a fost găsită piatra de mormânt a Cuviosului Sila, în partea dreaptă a bisericii schitului, la exterior, având inscripția „Aici zac oasele ieroschimonahului Sila, care au răposat vâleatul 1783, aprilie 23”. La o palmă de pământ se aflau osemintele lui, galbene și frumoase. Pe aceeași latură, lângă naos, a fost aflată piatra de mormânt a Cuviosului Paisie, cu inscripția „Aici odihnesc oasele robului lui Dumnezeu Paisie ieroschimonahul, și au răposat la vâleatul 17[...].” Sub această lespede erau rămășițele sale pământești, tot galbene și frumoase, cu o putere harică deosebită. În interiorul bisericii s-au descoperit osemintele Cuviosului Natan. La 15 iunie 2016, în prezența Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Pimen, conform binecuvântării și aprobării Sfântului Sinod, a fost desfăcută cripta Sfântului Iacob Putneanul. Părinții mănăstirii au aflat toate osemintele sfântului, care erau precum o pâine coaptă și rumenă – culoarea sfințeniei și a desăvârșirii întru Domnul. În mormântarea sa a fost una a smereniei: a fost așezat în mormânt îmbrăcat smerit, doar în veșmânt monahicesc de schimnic, cu o singură cruce, simplă, din argint. Cu adevărat, atunci când a părăsit demnitatea de mitropolit s-a și lepădat de toate cele trecătoare ale lumii.

Pentru ale lor sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, miluiește-ne pe noi!

Nu este de ajuns să te naști creștin, ci trebuie să te faci creștin. Sfințenia vine din dragoste. Toți cei ce cred și iubesc cu adevărat sunt sfinți.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Trebuie să luăm aminte la cuvintele noastre?

Răspuns: Atât pentru binele nostru, cât și al aproapelui, în general, cea mai bună este tăcerea. Desigur că există împrejurări în care trebuie să vorbim. Așa cum spune Ecclziastul: „Vreme este când omul trebuie să tacă și vreme când trebuie să vorbească” (Ecclziast 3, 7). Când vom grăi însă, s-o facem cu înțelepciune, blândețe și stăpânire de sine. Pentru că așa cum ne spune înțeleptul Solomon: „În puterea limbii este viața și moartea și cei ce o iubesc mănâncă din rodul ei” (Pildele lui Solomon 18, 21). Fără exagerare, nu există dovadă mai însemnată de dăruire, virtute și înaintare duhovnicească, decât înfrânarea limbii. De aceea, Sfântul apostol Iacov scrie: „Cel care nu face greșeli cu cuvintele este om desăvârșit” (Iacov 3, 2). Dar și însuși Domnul Iisus Hristos ne învață același adevăr, cu alte cuvinte: „Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune. Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din mărarici și nici nu se culeg struguri din spini. Omul bun, din vistieria cea bună a inimii sale, scoate cele bune, pe când omul rău, din vistieria cea rea a inimii lui, scoate cele rele. Deci, din prisosul inimii grăiește gura lui” (Luca 6, 43-45).

Întrebare: Când păcătuim prin cuvinte?

Răspuns: Păcătuim prin cuvinte atunci când vorbele noastre se împotrivesc credinței, evlaviei, iubirii, dreptății și, în general, legii lui Dumnezeu. Din nefericire, în fiecare zi toți păcătuim prin cuvinte, păcate pe care le socotim neînsemnate. Dar, așa cum ne-a vestit Mântuitorul nostru Iisus Hristos, „pentru orice cuvânt nefolositor pe care-l vor grăi oamenii vor da seama în ziua Judecării” (Matei 12, 36). Și dacă vor da seama pentru cuvintele nefolositoare, cu atât mai mult pentru fărădelegile lor, așa cum sunt blasfemiile, osândirile, jignirile, minciunile, cuvintele urâte, jurămintele și laudele lor. Toate acestea alungă din inima omului frica de Dumnezeu și evlavia. De aceea Sfântul apostol Iacov spune: „Dacă cineva socotește că este cucernic, dar nu-și ține limba în frâu, ci își amăgește inima, cucernicia acestuia este zadarnică” (Iacov 1, 26).

Întrebare: Care este scopul vieții noastre pământești?

Răspuns: Viața noastră pământească și trecătoare este timpul încercării și pregătirii noastre pentru viața veșnică. Așa cum scrie Sfântul apostol Pavel, „nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea ce va să fie” (Evrei 13, 14) pentru că „atunci când ne găsim în trup, suntem departe de Domnul” (2 Corinteni 5, 6). Acum semănăm, iar după moartea noastră trupească vom secera. Ceea ce seamănă fiecare dintre noi, aceea va secera: „Cel ce seamănă în trupul său însuși, din trup va secera stricăciune; iar cel ce seamănă în duhul, din duh va secera viața veșnică” (Galateni 6, 8). „De aceea ne și străduim, ca fie că petrecem în trup, fie că plecăm din el, să fim bineplăcuți Lui. Pentru că noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca să ia fiecare după cele ce a făcut în trup, ori bine ori rău” (2 Corinteni 5, 9-10). (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 17 mai	18 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 19 mai	17 ¹⁵	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 20 mai	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie la Biserica „Eternitatea”
Duminică 21 mai	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Greșeală și rugăciune

Se povestește că o femeie era foarte bolnavă și avea nevoie urgentă de un medicament. Era departe de orice farmacie și era iarnă. Farmacia era în satul vecin. Avea o fetiță de vârstă școlară și nu avea altceva de făcut decât s-o trimită pe fetiță să meargă până la farmacie să ceară picăturile de care avea nevoie. Fetita a plecat și a ajuns la farmacist. Acesta, care știa boala femeii, i-a dat fetiței o sticlută cu picături. Fetita plecă în fugă. După câteva clipe, farmacistul, bătrân și cu vederea slabă, controla mai atent locul de unde luase sticluta. Constată că în loc să-i dea medicamentul pentru boala de inimă a femeii, îi dăduse o sticlută cu otravă. Pe fetiță n-o mai putea ajunge. Căzu în genunchi și se rugă. Ceru doar un singur lucru: „Doamne, fă o minune! Să nu ajungă fetița acasă!” Cererea lui era dreaptă și puternică. Încă aflându-se în rugăciune, auzi ușa deschizându-se și o văzu pe fetiță intrând în farmacie: „Domnule, alergând am căzut și am spart sticluta. Iertați-mă, dar dați-mi altă sticlută. Altfel mama va muri!” Fetita plângea, zdrobită de părere de rău. Farmacistul începu să plângă de bucurie și emoție. El mulțumi lui Dumnezeu. Era sigur că i s-a răspuns la rugăciunea lui.

A apărut de la sine

Un oarecare zicea că universul a apărut de la sine, că e din veșnicie, că materia e veșnică și că din sine și-a luat forța de mișcare și organizare. E și acesta un răspuns, în lipsă de altele. Se poate pescui și pe arătură! Numai că nu prinzi nimic! Absurdul nu e interzis, este doar absurd! Era în dispută în legătură cu acestea cu un coleg care susținea că Universul a fost creat de Dumnezeu. Disputele sunt întotdeauna constructive. Unul se poate înșela, altul îl poate corecta. Nici o ipoteză nu poate fi interzisă, și nici una nu e nefolositoare. Toate se oferă cercetării și, cercetătorul, rămâne la cea care i se pare lui că poate fi adevărată sau, oricum, plauzibilă. Nimeni nu trebuie condamnat pentru opțiunile personale, când sunt sincere și onest căutate. Să nu se uite însă că sunt personale, pentru că nu există una generală. Și Sfântul Pavel îndemna: „Pe cel slab în credință primiți-l fără întrebări despre părerile, ce are” (Romani 14). Colegul amintit mai sus, cel cu teoria creaționistă, avea acasă un foarte frumos glob pământesc, lucrat artistic, cu marile orașe marcate cu lumini roșii, oceanele cu lumini albastre și tot așa toate fluviile și reliefulurile. Vizitându-l cel cu care era în disputa în legătură cu originea universului, i-a observat globul și l-a întreat admirativ. „Cine ți l-a lucrat? E foarte frumos!” — „Nimeni, i-a răspuns acesta. A apărut așa, din senin, în biblioteca mea”, — „Cum nimeni? E o lucrare de artist!” — „Nu. A apărut așa, ca și universul despre care tu crezi că a apărut de la sine!”

PAROH: Preot Ioan Alupoaei † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCPOST: RO32 BPOS 0700 6196 114 RON 01

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.